

PÁL LEVELE A KOLOSSÉIAKHOZ

2-4. FEJEZET

Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdök értetek és a laodiceaiakért; és mindazokért, akik engem nem ismernek személyesen

Itt Pál a saját belső tépelődéseiről ír, amely szeretetből fakadt, és nagyon vágyott arra, hogy egyszer találkozzon velük, és lássa őket. Annak ellenére, hogy ez nem sikerült, mégis nagyon a szívén viselte a dolgaikat, főleg a tévtanítások fenyegetése miatt.

Nem tudom, hogy miért van ez így, de úgy tűnik, hogy a hazugságok és a tévtanítások villámgyorsan terjednek, az igazság pedig csigalassúsággal. Úgy tűnik, hogy az emberek minden tévtanításra ráharapnak, az igazsággal szemben pedig nagyon elutasítóak.

Ma is így van, és így volt ez Pál idejében is, és ez nagyon sok belső konfliktust okozott Pálnak.

hogy szívük felbátorodjék, összeforrva szeretetben, és eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára: az Isten titkának, Krisztusnak ismeretére.

A tévtanítások egyike a gnosztikus tanítás volt. Ez a csoport, mint a neve is mutatja, azt tartotta magáról, hogy felsőbbrendű ismeretei vannak titokzatos dolgokról. Gyakran sokat megtudhatunk egy csoportról a neve alapján. Amikor valami furcsa nevet választanak a közösségüknek, akkor tudhatod, hogy maga a közösség is furcsa lehet.

A gnosztik szó azt jelenti: tudni. Ahhoz, hogy a köreikbe kerülhessél, egy befentes be kellett téged vigyen oda, és ott mindig „titokzatos dolgokról” beszélgettek. Pál itt az ő kifejezésüket használva írja, hogy azt szeretné, ha eljutnának az Isten titkainak ismeretére, amelyet már az előző fejezetben meghatározott: *Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek.*

szívük felbátorodjék, összeforrva szeretetben

Milyen gyönyörű dolog, amikor egy gyülekezet tagjainak szeretetben összeforrik a szíve!

eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára

Nagyon szomorú, hogy sok keresztény egész életén keresztül küszködik megváltásának bizonytalanságával. Éveken keresztül kételkedtem abban, hogy meg vagyok-e váltva, és minden vasárnap megpróbáltam újabb és újabb fogadalomtétellel bebiztosítani a megváltásomat. Ez nagyon nehéz életforma. Mennyire nagy áldás az, amikor valakinek teljes bizonyossága van. Ezért írta János az első levelét:

Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.

Hogyan lehet teljes bizonyosságom? Csak akkor, ha hitben közelítek Istenhez, bízva az Ő Krisztus által adott kegyelmében. Ha viszont a saját erőfeszítéseimben és munkálkodásomban vetem a megigazulásom bizalmát, akkor soha nem lesz teljes bizonyosságom. Akinek tehát az Istennel való kapcsolata a törvényen vagy a saját munkálkodásán alapszik, annak következésképpen nincs bizonyossága a saját megváltásáról.

A bizonyosság csak azután elérhető, miután megértjük Isten kegyelmének és a saját Krisztusban való állapotunknak valóságát. Pál is ezt szeretné, hogy a kolossébeliek is megértenék ezt a „titkot”.

Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.

Ezt azért mondom, nehogy valaki titeket megtévesztő szavakkal félrevezessen.

Mert ha távol vagyok is testben, lélekben mégis veletek vagyok, és örömmel látom a köztetek uralkodó szép rendet és Krisztusba vetett hitetek szilárdságát.

Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne.

A tévtanításokat hirdető emberek többsége nem a hitetleneknek akarja átadni az ismereteit, hanem az egyháznak. Nagyon kevés olyan tévtanítás van, amely nem hívőket szólít meg. Nem a bűnösökért imádkoznak, hanem a szentekért. A gyülekezetekbe szeretnének mindig beférkőzni, és ott kezdik az új „különleges kinyilatkoztatásaikat” hirdetni. A valódi evangelizálók mindig az elveszetteket, az elesetteket célozzák meg, a tévtanítók pedig inkább paraziták, és a gyülekezetből akarnak megélni.

Pál ezért utal vissza a kezdetekre, hogy ugyanúgy éljenek Krisztusban, mint ahogyan elfogadták Őt, és ne dőljenek be a legújabb „kinyilatkoztatásoknak”. Nincs szükségünk az igazság új kinyilatkoztatásaira, hanem inkább arra van szükségünk, hogy újabb és újabb tapasztalatokat szerezzünk a már meglévő igazsággal kapcsolatban. Isten az Igéjében mindent átadott nekünk az igazi étellel kapcsolatban.

Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.

Krisztus az alap amire az életünket felépítjük, Ő kell legyen az életünk középpontja. A megváltásunk alapja az Ő kegyelme volt, ne próbáljuk feljavítani ezt a kegyelmet a saját munkálkodásunkkal.

Vigyázzatok, hogy rabul ne ejtsen valaki titeket olyan bölcselkedéssel és üres megtévesztéssel, amely az emberek hagyományához, a világ elemeihez, és nem Krisztushoz alkalmazkodik.

Dupla figyelmeztetés az üres megtévesztések és a filozófia megtévesztéseivel szemben.

Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg,

A gnosztikusok tagadták Jézus istenségét, vagyis azt, hogy Isten emberi formában lejött közénk. Pál viszont igazolja ezt a tényt.

és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez

Nagyon fontos megérteni, hogy a megigazulásotok és a megváltásotok befejezett tény, nem tudtok semmit hozzáadni, mert teljesek vagytok Őbenne. Hányszor és hányszor ígértem meg Istennek, hogy mostantól kezdve jobb leszek, csak azért, hogy az Ő kedvébe járjak. Milyen jó lett volna, ha akkor valaki megtanította volna nekem, hogy teljes vagyok Krisztusban, és csak bíznom kell Őbenne, de nem tudok semmit hozzátenni ehhez a tényhez.

mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.

Az első korintusi levél 7.-ik fejezetében is ugyanerről a „fejről” ír Pál, ami alatt a Krisztus fennhatóságát értette. Jézus minden fejedelemség és hatalmasság fölött uralkodik. A fejedelemség és a hatalmasság a lelki lények tisztségeit jelölik.

A kezdetekben Isten megteremtette a világmindenséget, és először anyagi teremtményeket alkotott, több milliót, több százmilliót. Ezek különböző tiszteket és pozíciókat foglaltak el: arkangyalok, fejedelmek, hatalmasságok és a többi.

Sátán volt az egyik legmagasabb tisztséget betöltő angyal Isten teremtményei közül. Amikor fellázadt Isten ellen, akkor, a Jelenések Könyvében található utalás alapján, az angyalok egyharmadát maga mellé állította. Ez azt is jelenti, hogy Isten nemcsak minket, embereket teremtett szabad akarattal, hanem az angyalokat is.

Akik pedig Sátánnal együtt felláztadtak, valószínű, hogy különböző tisztségeket viseltek, ezért amikor a fejedelemségek és hatalmasságokról beszél Pál, lehet, hogy a fellázadt angyalokról beszél, de meglehet, hogy az Istenhez hűségesekről szól. Mindentől függetlenül Jézusnak mindannyiuk felett uralma van.

Ha a teljes képet látni akarjuk, akkor tudnunk kell, hogy a végelszámolás szempontjából a Sátán most is az Isten akaratát viszi véghez. Olyan szolgálatot tesz Neki, amelyet Isten enged meg, mert arra használja a Sátánt, hogy próbára tegye az Isten iránti elkötelezettségünket és elszántságunkat. Ha a Sátán nem létezne, akkor mi nem tudnánk, hogy szeretjük-e igazán Istent vagy sem.

A különböző anyagokat is tesztelni szokták, hogy meghatározhassák a keménységüket, a szilárdságukat. Az Isten tesztjei által mi magunk megérthetjük, hogy mik az erősségeink és mik a gyengeségeink, és Ő ehhez használja a Sátánt eszköként.

A Sátán ugyanúgy szabadon választotta a jelenlegi pozícióját, mint azok a lázadó emberek, akik az Isten ellen fordulnak. Ezért a Sátán sem okolhatja Istent, akárcsak Júdás. Igaz, hogy a Biblia előre megjövendölte, hogy el fogja Őt árulni, de Jézus azt mondta Júdásról, hogy ha ő jó lett volna, akkor meg sem született volna. Az volt a sorsa, hogy elárulja Jézus Krisztust.

Annak ellenére viszont, hogy az elárulás egy előre elhatározott dolog volt, mégis Júdás maga választotta azt, hogy elárulja Jézust. Nehéz ezt felfogni a maga teljes valóságában.

A Sátán sorsa is az volt, hogy olyan eszközzé váljon, amely segítségével az emberek próbára tehetők. Mégis ő maga volt, aki az Isten elleni lázadást választotta, viszont e lázadás közepette is azt teszi, ami Isten célja, ugyanakkor az Isten alattvalója marad.

Az Isten kijelöli számára azokat a határokat, ameddig elmehet. Amikor Jóbbal kapcsolatban panaszkodott Istennek, akkor azt mondta, hogy „nem tudok közelférkőzni hozzá, mert az Isten védőgyűrűje van körülötte”. Amikor Isten eltávolította a védőgyűrűt, akkor továbbra is korlátozta azt, hogy a Sátán mit tehet és mit nem.

Ugyanígy az Isten veletek kapcsolatban is korlátozza a Sátán hatalmát, csak az általa meghatározott határig mehet el. Ezért téves az az elképzelés, hogy a Sátán az Isten ellentéte. A közelébe sem ér az Istennek, mert Isten végtelen, örökkévaló, teljhatalmú, míg Sátán csak egy teremtett lény. Ha a Sátán ellentétét keresed, akkor például Mihály vagy Gábiel arkangyalt kell vizsgálni, mert ők azok az angyalok, akik Istenhez hűségesek, és ugyanolyan hatalmuk van, mint a Sátánnak.

Benne vagytok körülmételve is, de nem kézzel végzett körülmételéssel, hanem a Krisztus szerinti körülmételéssel, a bűn testének levétele által.

Most Pál a gnosztikusoktól a judaizálók ellen fordul, mert ők azt tanították, hogy a Krisztusban való hit jó, fontos és szükséges, de nem elég a megigazuláshoz. A megváltás érdekében a törvénynek is eleget kell tenni, körül kell metélkedni és be kell tartani a törvény pontjait. Pál azt írja, hogy a Krisztusban való hit elég, és ha hiszel, akkor a körülmételkedés már megtörtént lelkileg.

A lelki körülmetélkedés az igazi, mert Jézus Krisztus által lemondta a test vágyairól. És itt követték el a zsidók a tragikus hibát, hogy valójában mindig a látható tapasztalatokat vették figyelembe a lelkiek helyett. Annak ellenére, hogy a fizikai körülmetélkedésük megtörtént, mégis továbbra is a testük vágyai után jártak. Pál azt írja, hogy a lényeg az, hogy „kivágjuk” magunkból a test vágyait, és ne azok kielégítését keressük.

Tehát Pál szerint annak ellenére, hogy a pogányok nem metélkedtek körül, és a zsidók pedig megtették ezt, mégis a pogányok azok, akiket Isten elfogad, mert Ő a szívek körülmetélését figyeli.

A rituálékkal kapcsolatban az a tragédia, hogy az emberek gyakran a valóság helyett rituálékban vesznek részt. A mai világban nagyon sokan a valóság helyett a bemelegítés, a keresztség ceremóniájában hisznek.

Pál leírása szerint, a bemelegítés a régi élet halálát szimbolizálja, hogy azután Krisztus szerint éljek lélekben. Ha tehát kisgyerekként megkeresztelték, vagy felnőttként bemelegítkeztem, és még mindig a régi élet szerint élek, akkor a ceremónia semmit sem jelent.

De ha a Lélek szerint élek az új Krisztus szerinti életben, akkor az is megtörténhet, hogy valamilyen objektiv ok miatt nem volt víz a közelben, de ez nem teszi kétségessé a megváltásomat, vagy a Jézus Krisztusban élt új életem tényét. Tehát nem a rituálé számít, hanem csak a szívem állapota, amely a Lélek szerintivé válik.

A keresztségben velem együtt eltemettek benneteket, és velem együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül.

És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmetéletlenségében, ővelem együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkeinket.

Pál itt mindkét ceremóniát összekapcsolja itt, mivel mindkettő tulajdonképpen ugyanazt jelképezi. A zsidók számára a körülmetélkedési ceremónia volt az, amely azt szimbolizálta, hogy ezután a Lélek szerint élek, és többé nem a test szerint. A kereszténynek a keresztelkedés/bemelegítés ugyanazt jelentette. A valóság pedig az, hogy nem maga a rituálé számít, hanem az, hogy mi történt a szívemben és az életemben.

Az Efezusi levél 2.-ik fejezetében írja Pál: *Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint;*

Itt a Kolossé levélben azt írja Pál, hogy *megbocsátva nekünk minden vétkeinket.* Ezt nagyon szeretem, mert a Krisztusban vetett hitünk által az egész múltunk, minden hibánk, bűnünk eltöröltetik.

Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.

Azt a törvényt, amelyet ezek a tévtanítók rá akartak erőszakolni a kolossébeliekre, és annak minden apró részletét eltörölte Jézus.

Igy tehát, Krisztus a törvény végét jelentette azok számára, akik hisznek, mert a törvény nem tudott megigazítani, csak egyedül ítéletet mondhatott felettünk.

Jézus eltörölte ezeket, tehát mi már nem vagyunk a törvény fennhatósága alatt, a megigazulásom nem fakadhat a szabályok és törvények betartásából. A megigazulásom nem a cselekedetemből következik, hanem a hitemből. A hitem viszont cselekedeteket fog szülni, hiszen ha azt állítom, hogy van hitem, de a cselekedeteim nincsenek ezzel összhangban, akkor tévesen állítom azt, hogy van hitem.

A cselekedetek mindig a hit következményeként kell jelentkezzenek, és ez azt jelenti, hogy a megigazulásom szempontjából nem függök a cselekedeteimtől. Nem mondhatom azt az Isten előtt állva, hogy igaz vagyok, mert sokszor imádkozom, sokszor olvasom a Bibliát. De mivel hiszek Jézus Krisztusban, azért olvasom a Bibliát, hogy jobban megismerhessem Őt. Szeretem Őt, hiszek benne, beszélgetek vele, és állandó közösségben és kapcsolatban szeretnék vele lenni.

Ettől még nem leszek igaz. Ez csak annak a ténynek a következménye, hogy a Jézusban vetett hitemen keresztül Isten igaznak számít engem. Nagyon fontos, hogy mindezt megértsük!

Nagyon könnyen eshetünk abba a hibába, hogy a megigazulásunkat tevékenységeink következményeként lássuk. De amikor ezt tesszük, akkor azonnal ítélkező pozícióba helyezük magunkat, és megítéljük azokat, akik nem tesznek olyan sok mindent, mint mi. Aztán elkezdünk felsőbbrendűként viselkedni, mert mi a megfelelő dolgokat tesszük. Mivel a valódi megigazulásunk Krisztusban van, ezért ezzel nem dicsekedhetünk, és az általunk végzett munkával sem. Egyedül csak Krisztussal dicsekedhetünk, aki mindezeket a dolgokat értünk teszi meg.

Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszegyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

Jézus Krisztus keresztje volt az a hely, ahol a Sátán fölötti diadal beteljesedett. A Sátán igen gyakran legyőzetik, mert nincsen teljhatalma, és gyakran csapdába esik, mert Isten „ráborítja az asztalt”.

Józsefet is eladták a testvérei Egyiptomba rabszolgának, és később, amikor József megfejtette a fáraó álmát, és ennek következtében Egyiptom feje lett, akkor eljöttek a testvérei és gabonát akartak vásárolni Egyiptomban. Amikor rájöttek, hogy az általuk korábban elárult testvérükkel üzletelnek, akkor nagyon megijedtek, mert azt hitték, hogy bosszút fog állni. De József azt mondta: „Ne féljete a bosszúállásom miatt, mert tudom, hogy rosszat akartatok, de Isten mindezt jóra használta fel.”

Gyakran történik meg, hogy az Isten kezébe veszi a Sátán rossz szándékait és jót formál belőlük. Hámán is fejébe vette, hogy egyszer s mindenkorra elpusztítja a zsidókat. Kikényszerítette a királynál, hogy az általa kijelölt személyt magasztalják fel a király városában, és az ellenszegülőt pedig akasszák fel az általa emelt 30 méter magas akasztófára, hogy az egész város láthassa. Aztán ő maga került a saját maga által állított akasztófára.

A Sátán Jézust a keresztre juttatta, felbújtotta ellene az embereket, de pontosan a keresztt lett az a hely, ahol Jézus legyőzte őt.

A törvény is minket akart, mert a bűn zsoldja a halál, Sátán is minket akart, mert a Sátán szolgálatának jutalma a halál, de Jézus megváltott minket a törvény átkától és a Sátán erejétől is. Megvásárolt minket a kereszten, mert ott fizette meg a bűneink árát, tehát lefegyverezte a hatalmasságokat és fejedelemségeket. A keresztt tehát Jézus győzelmének nyilvánossá tétele.

Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyéka az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.

Mindezek törvény alatti dolgok voltak: nem ehettek bizonyos húsokat, azokat a húsokat, amiket megettek, különleges szertartás szerint kellett elkészíteni. Voltak szent napjaik: az újhold ünnepe, a szabadnapok, de Pál azt mondja, hogy ne hagyjátok, hogy ezek miatt bárki is megítéljen titeket, mert ezek már nem számítanak a keresztyén és az Isten közötti kapcsolatban.

Az Istennel való kapcsolatom nem lesz jobb attól, hogy bizonyos ételeket eszem vagy nem. Ma sokan vannak akik megítélnék minket ételek vagy italok fogyasztása miatt, vagy bizonyos napok miatt. Ezek a szent napok mind az elkövetkező dolgok előhírnökei voltak. A valódi lényeg Jézus, és a szabadnap csak egy előhírnöke volt annak a megnyugvásnak, ami a miénk Jézusban. Ezért teljesen mindegy, hogy vasárnap gyűlünk-e össze az Ő imádatára, vagy éppen szombaton.

A szabadnap lényege az volt, hogy bemutassa azt a nyugalmat, amelyet Isten az ő népe számára adott, de mindez csak előfutára volt a Krisztusban levő valódi a nyugalomunknak.

A törvény tanulmányozásának egyetlen értelme számunkra az, hogy megértsük, hogy mit tett értünk Jézus a bűneinkért adott áldozatával.

Ne vegye el tőletek a versenydíjat az, aki alázatoskodásban és angyalok iránti tiszteletben tetszeleg, látomásaival foglalkozik, saját bölcsességétől ok nélkül felfuvalkodik

Vannak olyanok, aki azt állítják, hogy nem kell Istent minden kis dologgal zavarni, mert Istent nem érdekli minden apróság. Ezért sokkal bölcsőbb lenne, ha egy szenthez imádkoznál, hogy ő közbenjárjon érted, mert Isten biztosan szereti Őt, hiszen szent ember volt, és Isten bizonyára halgatni fog rá. Mindez hiábavalóság, mondja Pál.

de nem ragaszkodik a Főhöz: pedig ő tartja össze az egész testet inak és ízületek segítségével, és az őáltala növekszik az Isten szerinti növekedéssel.

Mindnyájan fordulhatunk közvetlenül Jézus Krisztushoz, és Tőle megkaphatjuk a táplálékunkat amely a növekedésünkhöz szükséges. *Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, és sem Mária, sem egyetlen más szent vagy angyal sem tud közbenjárni értetek.*

Jézus azt mondta, hogy *Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.* Nem lehet az Atyához eljutni a szenteken vagy Márián keresztül! Közvetlenül jöhetsz az Atyához Krisztuson keresztül. *Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.* Nem kell a vezérléstrán keresztül jöjjek az Atya felé.

Jézus megnyitotta számunkra az ajtót közvetlenül Isten trónusához, mert Isten gyermekeivé váltunk, és egy fontos dolog a gyerekekkel kapcsolatban: mindig bejuthatnak az apjukhoz.

Mivel nagyon elfoglalt vagyok, ezért nem tudok mindenkivel találkozni. Gyakran az emberek eljönnek ide, de nem tudok velük találkozni a sok munka miatt. Aztán vannak itt kisgyerekek, akik kopognak az ajtómon, és bekiáltanak, hogy „Nagyapa!”- az ajtó pedig azonnal kinyílik, és mindig van idő rájuk. Közvetlen bejutásuk van a kapcsolat miatt. És a mi kapcsolatunk miatt mi is mindig „be tudunk jutni” Istenhez. Az ajtó mindig nyitva áll.

Ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemei számára, miért terhelitek magatokat olyan kööttségekkel, amelyek csak az e világ szerint élőkre kötelezők:

„Ne nyúlj hozzá, ne ízeled meg, ne is érintsd!”

A gnosztikusok által hirdetett aszkéta életmód tette őket lelki emberekké? Keress egy 2x2 méteres kuckót, zárd magadra, zárd ki a világot, ülj ott és egész nap olvasd a Bibliádat, énekel dicshimnuszokat, böjtölj és élj ott egész életedben, és akkor szent leszel – ez nem igaz.

Ezek a dolgok a test fegyelmezése és az alázatosság szemponjából ugyan bölcs elemeket tartalmazhatnak, de a valóság az, hogy ezek nem szolgálgják Istent, csak a testet elégitik ki.

Azokról van itt szó, amik arra valók, hogy elfogyasztva megsemmisüljenek. Ezek csupán emberi parancsok és rendelkezések.

Ezeknek a megtartása a bölcsesség látszatát kelti ugyan a magunk csinálta kegyeskedés, az alázatosság és a test sanyargatása által, valójában azonban semmi értéke és haszna nincs, mert öntelt felfuvalkodottsághoz vezet.

Másszóval, lehet, hogy a testem teljesen elégedett lesz egy 30 napos böjt után, mert be tudtam bizonyítani, hogy ura vagyok a testi kívánságoknak, de valójában ebben a cselekedetemben tetszelgek, és ez nem dicsőíti Istent.

Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül.

Nem vagytok tehát a földi dolgokhoz kötözve, nem vagytok a törvény alatt, hanem az élet új dimenziójában, a lelki dimenzióban éltok.

Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel.

Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben.

Ami vagyok és amit hiszek, az meg kell nyilvánuljon az életemben. Ez nem jelenti azt, hogy Pál engedélyt ad ezeknek az embereknek, hogy a testük vágyai szerint éljenek. Nem azt mondja, hogy teljesen mindegy, hogy miként éltok, hanem azt, hogy ezek a dolgok nem fognak megigazítani, ezért nem helyes Istennel negatív kapcsolatban lenni, a törvény alatt. A kapcsolat pozitív kell legyen, amelyben mi magunk keressük a Lélek dolgait, amelyek odafent vannak, mert *Krisztussal együtt keresztre vagytok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem.* Nem élhetek többé testi vágyak szerinti életet.

Mikor Krisztus, a mi életünk

Látjátok, ez mindennek a kulcsa. Képesek vagytok-e azt kijelenteni, hogy Krisztus az életek? Pál azt mondta, hogy „számomra az élet maga Krisztus.”

Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.

Jézus ismét el fog jönni, hatalmas dicsőségben.

„Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.”

Milyen fontos úgy élni, hogy az mondhassuk, hogy „Krisztus az én életem”.

Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, mert ezek miatt haragszik Isten.

Pál az efezusiaknak is hasonló dolgokat mond:

Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyereszkedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában.

Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait.

A galata levélben pedig:

A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványi mádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.

A római levél első fejezetében azt írja: *Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot.*

Ne hagyjátok hát, hogy az emberek becsapjanak: Nem örökölhetitek az Isten királyságát, ha a test kívánságai szerint éltek. Jézus Krisztus elfogadásának ténye azt jelenti, hogy lemondtam a test vágyairól, meghaltam a testemnek, hogy Istennek éljek a Lélek szerint Krisztusban. Ha még mindig a testem szerint élek, akkor nemcsak a bemerítkezés ceremóniáját semmisítem meg, hanem minden egyes szavamat is.

János azt mondta, hogy „ha egy ember azt mondja, hogy szereti Istent, de megveti a testvérét, az hazug.” Ha egy ember azt állítja magáról, hogy Krisztusban él, akkor úgy kell élnen, ahogy Krisztus tanította. Nem az számít, hogy mit mondasz, hanem az, hogy hogyan élsz. Lélekben jársz-e, megölted-e a tested kívánságait? Ne légy tudatlan! Ha a test szerint élsz, akkor nem fogod Isten királyságát örökölni, mert az egy lelki királyság a lélek szerint élőknek, attól függetlenül, hogy te mit állítasz erről.

Vessétek el ezeket a dolgokat magatoktól, és ne számítsatok arra, hogy az Isten kegyelmes lesz majd veletek. Izrael gyermekei is azt a tragikus hibát követték el, hogy azt gondolták, hogy mi Isten kiválasztott népeként úgy élhetünk, mint a többiek, akik körülöttünk vannak. Ez nem igaz! Úgy kell élnetek, mint Isten valódi népe!

Ti is ezeket tettétek egykor, amikor ezekben éltetek;

most azonban vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszságot, az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet.

Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt,

és felöltöttétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt.

Úgy kell éljünk, mint Jézus. Ő a mi példaképünk, Ő az akinek a képmására alakít át minket a Szentlélek.

Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.

Krisztusban nincsenek vallási, etnikai vagy egyéb különbségek. Krisztus a minden mindenkiben: nincs szegény és gazdag, nincs különleges és kedvezményezett osztály, mindnyájan egyek vagyunk.

Öltsetek tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek - könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet.

Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is.

Mindezek fölé pedig öltsetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent.

Tehát itt nemcsak arról van szó, hogy a levetjük a test régi vágyait magunkról, hanem ezek helyett Krisztust vesszük magunkra, és szerinte való életet élünk.

És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak.

A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsetek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek.

Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.

Ti asszonyok, engedelmeskedjétek férjeteknek, ahogyan illik az Úrban.

Ti férfiak, szeressétek feleségeteket, és ne legyetek irántuk mogorvák.

Isten nagyon egyszerű szabályokat adott a házasságról. Egy szabály a férjre vonatkozik, egy pedig a feleségre, és ha ezeket a szabályokat betartjuk, akkor boldog házasságunk lehet, de ha áthágjuk ezeket, akkor nyomorúságot hozunk a kapcsolatunkra.

Az asszony számára: engedelmeskedj a férjednek, a férj számára: szeresd a feleségedet.

A kettő egymáshoz kapcsolódik.

Isten tudja, hogy a nő számára a legnagyobb szükséglet az, hogy tudja, hogy szeretik őt mindenki felett. Amikor ezt tudja, akkor biztonságban van, és mindenbe beleegyezik, amit a férje tesz, és így könnyen tud engedelmeskedni neki, mert tudja, hogy a férje őt szereti a legjobban.

Isten azt is tudja, hogy a férj legnagyobb szükséglete az, hogy érezze, hogy ő irányítja a dolgokat. Ennek megkérdőjelezése nehézségeket eredményez, viszont ennek elismerése nyitja meg az ajtót arra, hogy a férj a szeretetét számtalan módon kinyilvánítsa. A lázadás pedig azt eredményezi, hogy a férj bemutatja, hogy úgylis ő az úr, és nincs szüksége senkire, mert meg tudja oldani a dolgokat. Ez elhidegülést okoz, a feleség emiatt bizonytalanságban él, és még inkább megkérdőjelez mindent.

Ti gyermekek, engedelmeskedjétek szüleiteknek minden tekintetben, mert ez kedves az Úrban.

Az életünk legfelsőbb tekintélye Isten. Ennek a kijelentésnek az az előfeltétele, hogy a szülők keresztények, és a gyermekük lelki javát akarják.

Ha a szülők nem keresztények, és olyan dolgot kérnek a gyerekeiktől, amely Isten előtti lelkiismeretük ellen szól, akkor a gyerekek Istennek kell engedelmeskedjenek, nem pedig az embereknek.

Ti apák, ne ingereljétek gyermekeiteket, nehogy bátortalanokká legyenek.

Igen könnyen el lehet bátortalanítani a gyerekeket értelmetlen, teljesíthetetlen elvárásokkal. Milyen érdekes, hogy minden áron azt akarjuk, hogy a gyerekeink ne kövessék el az általunk már elkövetett hibákat, és azt akarjuk, hogy jobbak legyenek, mint amilyenek mi voltunk. Nem akarjuk, hogy átlagos tanulmányi eredményük legyen, hanem azt akarjuk, hogy kitűnőek legyenek. Néha az általunk állított teljesíthetetlen elvárások teljesen elbátortalanítják őket. Figyeljünk ezekre, mert az emberi oldalukat vonjuk kétségbe.

Láttam olyan apákat, akik gyakran addig ingerelik a kisgyerekeiket, amíg azok kínjukban visítani kezdenek. „Kéred ezt a cukrot?” és akkor hirtelen elkapják az orruk elől, majd ezt megismétlik újból és újból, egészen addig, amíg a kicsi teljesen elveszti az önuralmát, és elkezd sírni, visítani, és akkor odaadják neki a cukrot. Ne tegyétek ezt, mert nem bölcs dolog ingerelni őket, és ezzel semmi jóra nem tanítjátok őket.

*Ti szolgák, engedelmeskedjétek minden tekintetben földi uraitoknak; ne látszatra szolgáljatok, mint akik embereknek akartok tetszeni, hanem tiszta szívvel, félve az Urat.
Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek,*

A mai világ szerint itt a beosztottak és a vezetők kapcsolatáról szól Pál. Milyen jó lenne ilyen beosztottakkal dolgozni, akik jó hozzáállással és teljes szívvel dolgoznak, nem azért mert „jön a főnök, dolgozni kell.”

tudván, hogy ti viszonzásul megkapjátok az Úrtól az örökséget; az Úr Krisztusnak szolgáljatok tehát.

Lehet, hogy abból élsz, hogy a gyárban vagy az irodában dolgozol, de valójában az életed a Krisztusé, és az Ő szolgája vagy. Ezért ha a napi munkád során úgy dolgozol, mint akinek Ő a főnöke, akkor sok lehetőséged lesz arra, hogy róla tegyél bizonyosságot a körülötted levőknek. Látják a jó hozzáállásodat, amikor a főnök letol, vagy nehéz munkát ad neked, és megkérdezik, hogy hogyan csinálod?

*Aki pedig igazságtalanul cselekszik, azt kapja vissza, amit tett, mert nincsen személyválogatás.
Ti urak, adjátok meg szolgálóitoknak azt, ami igazságos és méltányos, hiszen tudjátok, hogy nektek is van Uratok a mennyben.
Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szûnjétek meg hálát adni.*

Az imádság legnagyobb része a hálaadás, a dicsőítés, a kisebb része pedig a kérések.

Imádkozzatok egyúttal értünk is

Pál minden gyülekezetnek azt mondta, hogy imádkozzanak érte, és minden pásztor érzi, hogy szüksége van imádságra.

*hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amely miatt most fogoly is vagyok,
hogy azt hirdethessem.
Bölcsen viselkedjétek a kívül állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel.
Beszédeitek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.*

Péter mondta, hogy *legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.*

Az én egész helyzetemet megismerteti majd veletek Tükhikosz, a szeretett testvér, a hû diakónus, szolgatársam az Úrban.

Tükhikosz vitte el ezt a levelet a kolossébeliekhez, aki igazi társa volt Pálnak.

Őt éppen azért küldtem hozzátok, hogy megismerjétek körülményeinket, és hogy megvigasztalja szíveteket. Vele megy Onézimosz is, a hû és szeretett testvér, aki közületek való.

Valószínűleg ez az az Onézimosz, aki miatt a Filemonhoz szóló levelet írta Pál. Ő egy szökött rabszolga volt, aki találkozott Pállal Rómában, és ott Jézus Krisztus hitére tért. Pál a levéllel együtt visszaküldte őt gazdájához, Filemonhoz, amelyben esedezik Filemon megbocsájtásáért, és azért, hogy engedje szabadon Onézimoszt a rabszolgaságából.

Ők tehát mindent tudatnak veletek, ami itt történik.

Köszönt titeket Arisztarkhosz, az én fogolytársam és Márk, Barnabás unokaöccse

Barnabás volt az első missziós út egyik résztvevője, Pállal együtt, akit Barnabás Tarzusból, a szülővárosából hozott Antiókiába, mert tudta, hogy Pál ismeri a görög kultúrát, és képes lesz hirdetni az Igét a pogányoknak.

Márk is velük ment erre a missziós útra, de útközben visszafordult, mert megijedt, és amikor Barnabás a második útjukra is magával akarta vinni őt, akkor Pál ellenszegült, és ennek a nézeteltérésnek a következtében Barnabás Márkkal elindult egyfelé, és Pál pedig Szilásszal másfelé.

Most ugyanaz a Márk, akivel Pál nem akart elmenni a második missziós útra, itt van Pállal Rómában, és innen üdvözli a gyülekezetet,

*akiről utasításokat kaptatok, és ha megérkezik hozzátok, fogadjátok be;
továbbá Jézus, akit Jusztusznak hívnak.*

Abban az időben a Jézus név igen elterjedt volt, ezért hívták Őt a názáreti Jézusnak, hogy megkülönböztessék a többi kisfiútól, akiket mind Jézusnak hívtak. Ez a héber Jashua névből származik.

zsidók közül csupán ők munkatársaim az Isten országa hirdetésében; ők vigasztaltak engem.

Köszönt titeket Epafrász, aki közületek való, Krisztus Jézus szolgája, aki mindenkor küzd értetek imádságaiban, hogy tökéletesen, teljes bizonyossággal, állhatatosan maradjatok mindabban, ami az Isten akarata.

Epafrász ott volt Pállal Rómában, de állandóan a kolossébeliekért imádkozott bugón. A Biblia szerint: *Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.*

Miért imádkozik Epafrász? Hogy állhatatosak maradjanak Isten akaratában. János azt mondta, hogy *nincs nagyobb örömöm annál, mint amikor hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.*

Nagyon lesújtó dolog, amikor elmész egy gyülekezettől, és azt hallod, hogy az egész darabokra szakadt. De, ha még évek múlva is azt hallod, hogy igazságban járnak az Úrral, az hatalmas öröm. Epafrász is azért imádkozot, hogy az a gyülekezet, amelynek korábban a pásztora volt, Isten tökéletes akaratában járjon.

*Mert tanúskodom róla, hogy sokat fárad értetek és azokért, akik Laodiceában és Hierápolisban vannak.
Köszönt titeket Lukács, a szeretett orvos és Démász.*

Lukács számos útjára elkísérte Pált, ő írta az egyik evangéliumot és az Apostolok cselekedeteit is.

Később Pál azt írja majd Démászról, hogy megtagadta őt, mert jobban szerette a jelen világot, mint az Isten dolgait, de itt még ő is együtt üdvözli a gyülekezetet Pállal és a többiekkel.

Köszöntsétek a laodiceai testvéreket, aztán Nimfát és a házánál levő gyülekezetet.

Amikor pedig felolvasták nálatok ezt a levelet, gondoskodjatok arról, hogy a laodiceai gyülekezetben is felolvassák, de arról is, hogy a Laodiceából érkezett levelet ti is felolvassátok.

És mondjátok meg Arkhipposznak: legyen gondod rá, hogy betöltsed azt a szolgálatot, amelyet átvettél az Úrban!

Nem tudjuk, hogy ki az az Arkhiposz, de az intés nekünk is szólhat: legyen gondunk arra, hogy betöltsük azt a szolgálatot, amelyet átvettünk az Úrban. Mire hívott el Isten engem? Azt be kell töltssem. Jézus azt mondta, hogy „annak az akaratát kell teljesítenem, Aki elküldött engem.”

A köszöntést én, Pál, írom a saját kezemmel. Ne feledkezzetek meg az én bilincseimről! Kegyelem veletek!

Atyám, köszönetet mondunk az igazság szaváért, legyen ez lámpás a lábunk előtt, és fény az útunkon, hogy a te igazságod fényében élhessünk, kihasználva a kínáló alkalmakat arra, hogy szolgálhassunk és jobban megismerhessünk Téged, Uram.

83 perc